

Σ' έβλεπα, ώ ζωηρατεμένη κόρη του 'Ερεχθέα, έβλεπα τις γλαφυρές καμπύλες που σκημάτιζε το άπαλογερόμο κορμί σου, και νόμιζα πως έβλεπα και την Παλλάδα να κατεβαίνει μεγαλόπρεπα τα μαρμαρένια σκαλοπάτια του ναού της και νάρχεται οικά σου να σε φιλεί στο ξάστερο μέτωπο.

Χυίρε, ώ άγνωστη ξένη, που πήρες το φιλή της Θεάς—που πήρες από την 'Ακρόπολη δια γνώση κι δια μάθηση δεν πήραν έλ' οι πατριώτες σου, ο μακρουλόμυτροι και πλατοπόδαροι τυφογόντες.

Και δικός μας κανένας και δικό μας μόνο ο φύλακας της 'Ακρόπολης, σαβανωμένοι στα μακριά και λυθιασμένα πανωφόρια τους.

Δεν έχει ερωτημένους ή 'Αθήνα; Δεν έχει νιούς και νιές που νάνεβαίνουμε μια φορά τουλάχιστο τη βδομάδα στην 'Ακρόπολη να παίρνουμε ζωή, να δυναμώνουν την ψυχή και το κορμί τους;

Γινήκανε συλλόγοι για το Λών—τένις και για το Φούτι μπάλ και μόνο ένας σύλλογος για την 'Ακρόπολη δεν έγινε, ένας «Σύλλογος 'Ακροπολιτών». Καιρός να γίνει κι αυτός ο Ρωμαϊκος Σύλλογος, για νάποηθήσουμε γερά κορμιά και γερές ψυχές. Και για να βλέπουν κ' οι ξένοι, που άνεβαίνουμε στην 'Ακρόπολη, πως ή καινούρια 'Ελλάδα έχει και ζωντανούς ανθρώπους κι όχι μόνο φύλακες για τ' αρχαία της.

Ποιά άριστοκράτισσα—όχι της τσέπης αλλά της ψυχής—θα μάς τονε σκαρώσει αυτό το σύλλογο;

Μά κ' οι άληθινοί επιστήμονες μάς λείπουν. 'Αν είχαμε γιατρούς που να βλέπουν πωά πέρα από τη μύτη τους και να διαβάζουν κάτι παραπάνου απ' όσα βρίσκονται στα βιβλία, θα καθιερώνανε, κοντά σε' άλλα θεραπειτικά τους μέσα, και την 'Α κ ρ ο π ο λ ο θ ε ρ α π ε ι α, κ' έτσι οι νευρασθενικοί, στην 'Αθήνα τουλάχιστο, θα λυόσταναν.

'Όταν άνταμώνω στην 'Ακρόπολη, ή κάτου από την 'Ακρόπολη, τον Περικλή το Γιαννόπουλο, το μοναδικό άνθρωπο που δεν μπορεί να ζήσει αν παράσει μια μέρα δίχως να ρουφήξει κιντάκια 'Ακροπολιτικο φώς κι 'Ακροπολιτικο άερα,—ότα βλέπω τη λεβεντιά του και βλέπω και τη λεβέντικη ψυχή του στις δλοφώτινες και πρωτοτυπώτατες κουβέντες του, λυπάμαι που δε νιώσαμε όλοι μας τη ζωοπάροχη δύναμη της 'Ακρόπολης και δεν τρέχουμε να λούσουμε

την ψυχή μας σε' άθάνατο νερό που αναβρύζει από την άσπέρρευτη αυτή πηγή της Ζωής.

Δεν έπρεπε νάναι μόνο ο Γιαννόπουλος 'Ακροπολίτης. 'Επρεπε νάναι έλ' οι 'Αθηναίοι κ' έπρεπε μια τέτια άγάπη να δυναμώνει τη σάπια γεννιά μας και να της φέρει τον ξαναγεννημό.

Είδα και τους άληθινούς άπογόνους των 'Ελλήνων πάνου στην 'Ακρόπολη. Είταν 'Εγγλέζοι κ' είταν άληθινοί άπογόνοι τους, άφου δημιουργήσανε κι αυτοί έναν Παρθενώνα—τη μεγάλη Πατρίδα τους.

Τίνος κουλχέρη γραβαδίτη και τίνος λιγόνφυχου λαγού νάμαι άπόγονος έγω ή σημερινός Ρωμιός;

'Αλλοίμονο, χωμένος στους τάφους και ψάχνοντας να βρω κανένα κοκκαλάκι φανταστικού προγόνου μου, δε βλέπω τη Ζωή που άπλώνεται γύρω και με φωνάζει νάν την καταχτήσω δουλεύοντας.

Πατήσια, 3.4.07.

ΙΣΙΟΝΑΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

'Αζαφνα, μίαν άνοιξιτικην αύγή, που ή ήλιος έλαμπε άπάνω στη δροσλοσυμένη πρασινάδα και τη γέμιζε διαμάντικ, και τα περιβόλια σκορπούσαν ευώδεις λογίων—λογίων στον άέρα, φανερώθηκε στη χώρα, δειλός και μαζεμένος, ή όμορφος τρελλός. 'Από που ήρθε, που γεννήθηκε, που μεγάλωσε, που ήτανε κρυμένος τόσον καιρό κανένας δεν ήξερε. Λέγανε κάποιοι πως ήτανε οτασμένος από κάποιο άπόμερο χωριό, πως είχε περπατήσει μερόνυχτα σε βουνά και σε λαγκάδια, τρώγοντας άγρια χορτάρια και πίνοντας με τις ούχτες του νερό απ' τις έρημικές βουρούλες. Κι' άλήθεια τα ποδήματά του ήτανε ξεσκισμένα και γεμάτα σκόνη και τα ρούχα του σπαρραμένα απ' τ' άγκάθια του δρόμου. Το πρόσωπό του ώστόσο είτανε όμορφο κ' ευγενικό, με κάτι βαθειά, μεγάλα, ούρανα μάτια, είχε τα ξανθά του μαλλιά μακρὰ και άχτέμιστα,σκορπισμένα στους ώμους, τάνάρχη του γένεια σκέπαζαν σά χνούδι τα χλωμά μαγουλά του, και το πλατύ κερίνο μέτωπό του, νέν ως τόσο, ήτανε όργωμένο από βαθειές ρυτίδες. Κι' απ' την ήμερα που φανερώθηκε στο χωριό, περπατούσε πάντα μοναχός και πάντα έρημος στα χωράφια και τις άκροποταμίες.

Τα παιδιά μόλις τον ένοιωθαν τον πέρανε άπο πίσω. «'Α! 'Α! ή τρελλός... Αύτός όμως τραβούσε το δρόμο του άδιάρφα και τα παιδιά δεν μπορούσαν να τον φτάσουν. Κι' όταν τον έφταναν τους έπιανε τέτοιος φόβος, που γύριζαν πίσω. Οι μεγάλοι τον κύ-

ταζαν ξαφνιασμένοι σαν περνούσε, του μιλούσαν, του φώναζαν: «'Α! 'Α! παληκάρη... Αύτός όμως τραβούσε το δρόμο του, χωρίς να δίνει άπόκριση. Οι γυναίκες μόνο τον κύταζαν με συμπάθεια και δεν του μιλούσαν. Μιλούσαν μόνο άναμειό τους για το χλωμό του πρόσωπο, τα μακρὰ του μαλλιά και τα μεγάλα βαθουλιασμένα μάτια του, μιλούσαν για το γλυκό παράπανο που ήτανε χυμένο στην όψη του. Και γύρευαν να μάθουν ποιός είναι, από που ήρθε και τί έκανε. Μά κανένας δεν ήξερε να τους είπεί.

Κάποιος είπε τότε πως τον άκουσε να μιλά ή άπόμερα μέρη με φτωχές γυναικούλες και πως ή φωνή του ήτανε γλυκειά και οι τρόποι του ήμεροι και συμπαθητικοί. 'Αλλος είπε πως τον είδε να μαζεύη γύρω του τα μικρά παιδάκια σε μίαν άκροποταμιά και να τους λή ιστορίες και παραμύθια. Και τα μικρά παιδάκια τον κύταζαν όλοτρόγυρα μ' άνοιχτό το στόμα. 'Αλλος πάλι είλεγε πως τον είδε να κάθεται ώρες στη ρίζα ενός δέντρου, και να κυτάη τον ούρανό, με τα μεγάλα παραπονεμένα μάτια του. 'Όταν περνούσε όμως βιστικά από μέσα απ' τ' χώρα, τα παιδιά τρέχανε από πίσω του. «'Α! 'Α! ή τρελλός...»

'Υστερ' από καιρόν ή τρελλός, όπως φανερώθηκε άξαφνα, έτσι άξαφνα και χάθηκε. Είπανε πως έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε. 'Αλλος είπε πως τον πήραν οι Νεράηδες. 'Αλλος πως ήτανε κρυμένος μέσα στη μεγάλη σπηλιά του βουνού και τη νύχτα έβγαине σαν το άγριμι και μαζευε άγρια χορτάρια, για τροφή του. Και πάλι άλλος είπε πως τον είδε να περπατά με τα νύχια του το χλωμά στην κορφή ενός βουνού. 'Εκανε ένα μεγάλο λάκκο και θάφτηκε μέσα ζωντανός. 'Ετσι γέμισε το χωριό από λογίων-λογίων ιστορίες. Οι γυναίκες ώστόσο ρωτούσανε πάντα να μάθουν: «'Ο καημένος ή τρελλός! Τι νάχινε ή τρελλός;» Κανένας όμως δεν μπορούσε να μάθη την άλήθεια.

Πέρασαν χρόνια πολλά κι' ή τρελλός δεν ξαναφάνηκε. 'Αζαφνα είχε φανερωθεί κι' άξαφνα χάθηκε. Η πατρίδα του τον έίχασε χωρίς να μαθη ποτέ ποιός ήτανε. Μονάχα οι γυναικούλες, που δεν είχανε άλλη δουλειά, τον φέρνανε συχνά στις θυλιές τους: «'Ο καημένος ή τρελλός!» Μιλούσανε για τα μεγάλα του ξανθά μαλλιά, για το χλωμό του πρόσωπο και τα βαθουλωμένα του μάτια. Κι' όταν γυρίζανε την άνοιξη και το καλοκαίρι απ' τα χωράφια και τις άκροποταμίες λέγανε περπατώντας ή μια την άλλη: «Να ή τρελλός!» Και κρυμιά δεν τρώαζε. Μόνο λέγανε πάλι μια με την άλλη: «Που να βρίσκεται ή καημένος!» Καλοκαίρι κι' άνοιξη οι γυναικούλες, γυρίζοντας απ' τα χωράφια, μιλούσανε για τον τρελλό, που χάθηκε και κανένας δεν ήξερε που να πήγε.

... Ένας χωρικός γύρισε με χρόνια από μακρυνή και πλούσια πολιτεία. 'Ο νεοφερμένος ιστορούσε

θολογία λογική δεν ξέρει. Ξέρει λογικές. Κάθε ζώομο τη δική του. Δυό βαθραχιά δε συγκρίνονται πάντα ή ένας με τον άλλο. Να γενικέδουμε, μά γενικέδοντας νάτομίζουμε. 'Αφτός είναι ή κόμπος. 'Εσας, μήτε ή λογική δε σας δίνει δικιο. Πέδαξ, τί δε γίνεται; Μπορεί να γίνη και τούτο. Μην ξεχνάτε όμως πως οι όροι διαφορετικοί. Το πρώτο της το νεφρί πεσμένο το δεύτερο στη θέση του και κολλημένο γερά. Το νερό της το θολούτσικο; Κάλλια νάτανε καθαρίο, δε σας λέω. Μά δεν πειράζει. Το σπουδαιότερο, να λειτουργή το νεφρί. Και το δικό της λειτουργή περίφημα. Δε βλέπετε και την όψη της; Η όψη πολύ πολύ σημαίνει. Μή ζαλιζέστε και μη φοβάστε. Μπήκε στον ίσιο δρόμο.

Τη γνώμη του κ. Σεβιλιά την παραδέχτηκε άμέσως ή κ. Κουφές, που έννοείται βρισκότανε κι άφτός εκεί. 'Ο κ. Κουφές παραδεχότανε κουνώντας γλυκά το κεφάλι του ή τι είλεγε ή Σεβιλιάς. Γιατρούδάκι, αρχάριος, αν κ' έσωτερικός, πως να προκόψη στο δύσκολο το στάδιο; Πως άλλως παρά κουνώντας με γλυκά το κεφάλι, άμα κανένας συνάδερφος μεγάλος, ως είναι κι από το Μπ...., άνοιγε το στόμα; 'Ο κ. Σεβιλιάς ώστόσο δεν του τα μάσουςε για τους παρισιάνους τους γιατρούς' δηγότανε

άνέκδοτα και τους έπαιρνε στο φιλό! Να πη όχι ή κ. Κουφές δεν τολμούσε' δεν τολμούσε ούτε και να πη ναί. Κουνούσε λοιπόν και πάλι το κεφάλι με την ίδια γλύκα, βουβά.

Σάν έφυγε ή κ. Σεβιλιάς, παράγγειλε του 'Αντρέα, μπροστά στον κ. Κουφέ, να σουβιλέβεται κάποτες τον κ. Μπούνιο. να του γυρέβουε οδηγίες. 'Ηθελε θάρρω να του δώση να καταλάβη πως μπορεί και να μη φτάνη έσωτερικός. Μά ή Σεβιλιάς άγνούσε τί άκολούθησε μεταξύ Μπούνιο και 'Αντρέα. 'Εγώ θαρρῶ πως κάπως τήγνούσε κι ή 'Αντρέας, γιατί δεν το φανταζότανε πως την ξαπολούσε με τα σωστά του. Το φέρσιμό του το νόμιζε άκόμη και τώρα καπρίτσιο της στιγμής. Τον είδε μάλιστα τότε στο Νοσοκομείο να μιλή άναχωρώντας για την Κατινούλα με τον Κουφέ, που του το βεβαίωσε κιόλας του 'Αντρέα πως του έδινε δυό τρις οδηγίες. Κιτόπι μοναχά έμαθε ή 'Αντρέας πως μήτε ρωτῆ ή γιατρός για την άβρωστη. Μά δεν είτανε και δυσαρροστημένος για την ώρα με τον Κουφέ. Καλά έκανε τη δουλίτσα του, τάλλαξοδέσιμο της πληγής. Δυό μέρες με τη σειρά, είκοσι κ' είκοσι μιά του 'Αη Δημήτρη, επειδή ξακολουθούσε να στέκη άψηλά το θερμομέτρο, της έτριψε τα σκέλια με μια μάβρη κρέμα

που όνομάζεται κολλαροκόλι και που έχει μέσα της άργυρο. 'Επεσε ή θερμοκρασία, όχι όμως και πολύ. στους 37°4 και 37°8. Το χαρήκανε ώστόσο, ύστερα από τους 39°5. 'Αβγατζίς και ή φήμη του γιατρούδισ.

'Ερχότανε δυό φορές ταχτικά, πρωί και βραδι. ή κ. Κουφές. Με χίλια κοπιμμένα και χίλιες τσιριμιόνιες τον ξεπροβόδεψε ή 'Αντρέας ως την πόρτα, με την έλπίδα πως παρασεροντας την όμιλία, θάκούση και κάτι καλό για τη γιατρεία της Κατινούλας. 'Ο 'Αντρέας μαζί με την Άννα βοηθούσε κάθε φορά το γιατρό στο πληροδέσιμο. 'Από τη μέρα που πήγανε στο Νοσοκομείο και που τονε φώναζε πλάγι της προσοτατη, δεν προσέχανε πια μήτε ή έννας μήτε ή άλλος, όταν τύχαινε να ξεσκεπασουε λιγάκι το κορίτσι. 'Ότε στοχαττήσε ή 'Αντρέας να τραβηχτή, σαν την έτριψε ή κ. Κουφές με τη μάβρη του την κρέμα. Η άβρωστη είναι ή μεγάλη άπλοποιήτρα' τα σκούρα δεν της ραίνονται: σκούρα, γιατί κατάρζει μοναχά την όγεία. 'Ο 'Αντρέας μέρα τη μέρα πρόδεβε ή ίδιος στη γιατρική' καταντούσε μάλιστα λαμπρός νοσοκόμος' άπάνω, στην κάμαρα της άβρωστης, έστρωσε με μουσαμά, για περισσότερη ασφάλεια κάστρας, ένα νύστιμο ζύλινο τρα-

βεί: Τὴν οἰκουμένην δλάκερη θά κυριέψει ἡ σαπίλα, ὡς ποῦ τὸ νεκρικὸ τὸ σήμαντρο τῆς τελευταίας τῆς στιγμῆς τῆς Καλιγιούγκας θά σημάξει. Καί τότες ὁ Μεσσίας ὁ Καλκί τὸ φῶς θά δει, καί τότες ἡ μακάρια ἐποχή, ἡ ἐποχή ἡ πρώτη, ἡ Κριτικιοῦγκα θενά ξαναρχίσει.

— "Ἀκουσε, Μούκαμ, τί εἶναι τούτη ἡ βοή;

— Πάμε, Σαχίμπ, τὸ Τρίθαμ φέρνουν, τὸν ἄγιασμό, τὸ εἶδωλο νά λούσουν.

Περάσαμε τοὺς δυὸ αὐλόγυρους καί μπρὸς στοῦ 'Ἡλίου τὴν κολώνα ἀπαντήσαμε τὴ συνοδία.

Ἐρχόντανε πρῶτα πρῶτα οἱ χορεύτρες. Πῆγε νὰ σπάσει ἡ καρδιά μου, μοῦ βόισαν τ' αὐτιά, μὰ ἄδικα· πούπετα ἡ Λαξμή.

Οἱ κοπέλλες χόρευαν ἀργὰ καί ρυθμικά. Πίσω τους σίμωναν οἱ μουζικάντες καί πίσω ἀπὸ τούτους ἀνθοστεφάνωτοι παπάδες καὶ Βραχμάνοι. Ἀκολουθοῦσε ὁ λαός, γυναῖκες καὶ ἄντρες στὰ χέρια τους κρατώντας λούλουδα, παρικό, ρίζι, γλυκύσματα καὶ λάδια μυρωδάτα, ὅλα στὸ θεὸ γιὰ νὰ προσφέρουνε. Στὴ μέση τους ἐλέφαντας ἀργεπατοῦσε μεγαλόπρεπα κουβαλώντας τὸ ἅγιο τὸ νερὸ σὲ στάμνα μέσα δλόχρυση.

Σιγὰ, σιγὰ, ἡ συνοδία μπῆκε στὸ ναὸ καί ὁ πρωτόπαπας μὲ τοὺς βραχμάνους βοηθοὺς του, ποῦ τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα βαστοῦσαν καί τὸν ἄγιασμό, σιμώσανε στὸ ἱερό.

Θὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα ἡ βασιλικιά, κ' οἱ πιστοί, ποῦ πίσω μείνανε στὸ νάρθηκα, μπρούμντα πέσανε μὲ μιάς, μὴ τολμώντας ν' ἀντικρύσουν τὸ ροβερό τὸ εἶδωλο.

Ἡ πόρτα ἐκλείσει· σηκώθηκαν οἱ πιστοί. Σηκώθηκα καί γώ, μὰ κόντεψα νὰ ξαναπέσω τῆς Λαξμῆς ἀπαντώντας τὴ ματιά. Μὲ γνώρισε χαμόγελο λουλουδίσε στὰ χεῖλιά της, ποῦ σὺν πληρῆ μοιάζανε ματωμένῃ· ἔρριξε πίσω τὸ περήφανο κεφάλι, καί τὰ λαχαριστὰ τέντωσε στήθια της, ποῦ ἔλεγεσ κ' ἤθελαν τὴ γάζα νὰ τρυπήσουν ποῦ τὰ σκέπαζε.

Στὸ ἱερὸ ἀδιάκοπα χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ πρωτόπαπα. Τὸ λούσιμο καί μέσα γίνονταν τοῦ εἶδωλου καί ἡ θυσία.

"Ὅζω ἔπαιρνε κ' ἔδινε ὁ χορός. Σὺν κύματα ἀνεβοκατεβαίναν οἱ ἰντιάνοι ἀπ' τῆς μετάνοιες. Σὲ μιά κολώνα ἔμεινα καρφωμένος. Μονάχα μιά στιγμή, σὺν ὁ ἀγέρας ποῦ ξετόπιζε ἡ χορεύτρια μοῦ χάδεψε τὰ φλογισμένα μάγουλα, ἔκαμα νὰ πηδήξω, μὰ μιά ματιά της ἄρκεσε νὰ μὲ ξανακαρφώσει στὴν κολώνα. Τὰ χεῖλιά μου μονάχα κούνησαν καί τὸ μουρμουρίσμα μου ἀκούστηκε ἀγνώριστο στ' αὐτιά μου·

"Τὴν ὀμορφιά σου, ὦ θεῶ Λαξμή, λατρεύω. Μὲ φλογίζει ἄσβεστη γιὰ σένα δίψα καί φωτιά·

"Ἀστράψε στὰ μαῦρα μέσα μάτια της· μισάνοιξαν τὰ ματωμένα χεῖλιά της κ' ἐνὰ λουλουδί ἔπεσε στὰ πόδια μου. Ἐσκύψα νὰ τ' ἀρπάξω. Ἀγριεσ φωνὲς τρίγυρω μου βροντήσανε.

Ἐίχε ἀνοίξει ἡ πόρτα τοῦ ἱεροῦ καὶ ὄρμησαν ὅλοι γυναῖκες καὶ ἄντρες, τὸ εἶδωλο νὰ ραίνουνε μ' ἀνθόνερο καὶ ἄνθους. Ὁρμησα καί γώ ἀπ' τὴ χορεύτρια πίσω, μ' ἀντίκρυσσε τὰ σμαραγδένια μάτια τοῦ Βισνοῦ, μοῦ πάγωσε ἡ ραχοκοκκαλιά κ' ἔμεινα πετρωμένος.

Σὲ λίγο ἔρχισε ὁ ἀρχιερέας νὰ μοιράζει στὸ λαὸ τὸν ἄγιασμό καί τ' ἄλλα τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα καί γώ, τὴ μοναξιά ζητώντας, τράβηξα κατὰ τὸν ποταμὸ, ἐκεῖ μονάχος νὰ ξακολουθῶ μ' ὄνειρα τὴν πραγματικότητα.

Καί τὸ χέρι μου ἐσφιγγε. Θυμήθηκα τὸ λούλουδο κ' ἡ θύμησή του γέννησε τὴ ζωοδότρα τὴν ἐλπίδα.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΡΙΣΝΑ

ΤΡΕΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

Τοῦ πολυγαπημένου μου Δόεγγριν.

A Σ E...

Μόνο ἐγὼ ἄσε νὰ κοιτάζω
Τέτοια μάγια γαλανά·
Χρυσὸς Ἥλιος τους νὰ μοιάζω,
Ποῦ δὲν ἔχει θειλινά.

Διμανάκι ἄσε νὰ γίνω
Σὲ ἀερογιάλι ἀλαργινό·
Σιὴν ἀγκάλη νὰ σὲ κλείνω
Μὲ φίλι παντοεινό.

Στῆς καρδούλας σου τὰ φύλλα
Νὰ σταθῶ ἄσε, σὺν πουλί
Τοῦ πουλιοῦ του ἂν δὲν ἐμίλαε
Ποῦ δὲν μπόρας νὰ λαλεῖ.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ ΤΑ ΧΙΟΝΑΚΙΑ

Τὰ χιονάκια τοῦ Νηιοῦ μου
Γίνω οἱ γιόροι φιερωτοί,
Σὺν λετούμενα καϊκάκια
Ποῦ χιονόφτεροι εἶναι ἀητοί.

Ἀνθισμένες τὰ χιονάκια
Τοῦ Νηιοῦ μου ἀμυγδαλιές,
Κ' εἶναι ἀφροὶ ἀπ' τὰ κυματάκια
Στῆς σγουρὲς του ἀερογιάλιες.

Τὰ χιονάκια τοῦ νηιοῦ μου
Σπίτια κάτασπρα ὡς ἀδελές.
Μὲ χιονάτες κοπελοῦδες,
Ποῦ κρινόπλαστες τῆς λές.

Τοῦ νηιοῦ μου τὰ χιονάκια
Λουλουδά εἶναι καί ζωή,
Ποῦ μ' ὀλόλευκα παννάκια
Τοῦ βοριά φέρνει ἡ πνοή.

Η ΛΙΩΝΙΑ ΑΓ'ΑΠΗ

Σὰ χιονόφτερον μαρομάρου,
Τὴ λευκόφωτη ματιά
Σὲν τῆς σβύννει οὔτε τοῦ χάρου
Πικροαλεῦθητη ἡ οὐτιά.

«—Ποιά εἶσαι, μήτε ποῦ πεθαίνεις,
Μήτε ἀλλάξεις τὴ θωριά,
Καί τὰ κάλλη σου πληθαίνεις
Στὰ χιονάκια τοῦ Βοριά;»

Μὰ ἐνῶ φεύγοντας ἐθώρει
Τῆς Ζωῆς ὁ Ἄχός τοῦ λέει:
«—Χάρε, ἡ Ἀγάπη μου εἶναι ἡ Κόρη,
Ποῦ μαζί μου θάφροαλέει...»

Σπέτος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων καί Ἡρώων αἶμα...» Δρ. 2.
ΤΗΣ κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σαλονιοῦ καί οἱ δυὸ θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιούνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 20.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργεῖου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξόρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καί Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ]. Στὸ Βέο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπρὸστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Βουδουρολογίματι—Δικαιοσύνη μὰ φορά! — Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα σιὴν Πόλη—Ὁ παλα-Βοκάκιος—Τὰ «δοῦς» καί τὰ «ἐπεσπάσατο». — Ὁ γυναικοφάγος.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ κωμικὸς μετρεῖ νὰ ὀνομαστῆ ἀπὸ τὸν κ. Δεόντιος μὲ τὸ φυλλάδιόν του «Ἐγκληση Λεοντίου Κ. Δεοντίου κατὰ Βασιλείου Ν. Βουδούρη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κοινῆς συνειδήσεως» — ἀνακώτωμα κωμικῆς πολιτικῆς καί δικαστικῆς, ἡ θέλετε, καί δημοσιογραφικῆς, ἀκόμα καί κοινοτικῆς.

Νὰ τί βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ περίφημο ἀνακώτωμα ὁ κ. Βουδούρης, δταν ἔρχεται Ὑπουργός, καταχωριάζει τὰ μεταλλεῖα. Ὁ κ. Βουδούρης διεκτείνει τὴν Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, καί μάλιστα τὴν πατριωτικὴν. Ὁ κ. Βουδούρης ἀνι τὸ λόγο τῆς τιμῆς του σ' ἕναν ἄθροιστο, ὅσο νὰ τελώσῃ τῆς δουλιτσῆς του, καί ὕστερα τὸν πατάει ἀδιάντροπα τὸ λόγο του, βγαίνοντας στὸ τέλος κ' ἰδικιμένος.

Τὸ φυλλάδιον τοῦ Δεοντίου κυκλοφόρησε σὲ μεγάλο κύκλον—καί περσοῦτερο σὲ κύκλον βουλευτικὸ καί δημοσιογραφικόν. Κι ὅμως οὔτε σὸν τέλος οὔτε στὴ Βουλῆ δὲν ἔγινε ἡ κουβέντα ποῦθερετε νὰ γίνῃ. Οὔτε ὡς τὴν ὥρα καταγγέλληκε ὁ Δεόντιος γιὰ συκοφάντης καί ἐβριστής. Ἀπόδειξη τραγὴ πῶς ὅλα ὅσα γράφει εἶναι ἀληθινὰ ἴσαμε τὴν τελευταία ἀφῶδα. Κι δταν τέτοιες χορτῆς καταγγέλλεσ βγαίνουν ἀληθινές, εἶναι νὰ τραβᾶτε κανεῖς τὰ μαλλιά του καί νὰ φτῶνε μ' ἡρδία πάτου σὲ τέτια πολιτικὴ καί κοινοτικὴ ἐξαχρείωση.

*

Τὸ ΦΥΛΛΑΔΙΟ συνταροῦεται κ' ἀπὸ ἐνὰ αὐτόγραφο γράμμα τοῦ Βουδούρη σταλμένο στὸ Δεόντιο στίς 12 τοῦ Ἰανουαρίου 1903, δταν ὁ Δεόντιος βρισκότανε ὑπόδικος στίς φυλακῆς γιὰ τὸ φόνο τοῦ Ἀπυνοῦμου Τυλιγάδη.

Καμαρωῖστε τί τοῦ γράφει ὁ Βουδούρης:

«Φίλετε Δεόντιε,
Πρακαλῶ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ ἂν δὲν ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ ὅπου γὺν εἶσαι. Νομίζω ὅτι καί χάριν τῆς ὑποθεσεῖς σου ἔπιρ ἢ θά καταβληθῇ πῶς ἀνθρωπίνως δυνατὴ ἐνέργεια, καλλίτερον νὰ μὴ γαίνωμαι εἰς τοῦ Συγγροῦ.

Ἐγκλειστὸς λαμβάνεις 250 ἄρ. διότι γνωρίζω τὰς οἰκονομικὰς σου δυσχερεῖας ἐτόλμησα νὰ σοῦ τὰς στείλω ἵνα μὴ στενοχωρησῆσαι.

Ὁ φίλος σου
B. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ.

Ὁ κ. Βουδούρης στίς 303, θαρροῦμα, δὲν εἶτανε Ὑπουργός. Ἐταν ὅμως πρὶν καί ὕστερα καί θά γίνῃ καί πάλι Ὑπουργός, πιθανόν καί τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ γράφει παρόμοια γράμματα καί νὰ καταβαλλεῖ ἐπίσαν ἀνθρωπίνως δυνατὴν ἐνέργειαν γιὰ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοὺς φονιάδες.

Ὁ Δεόντιος ἀθωώθηκε πανηγυρικὰ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τυλιγάδη, γιὰτὶ ἀποδείχτηκε σὲ δικαστήριον πῶς ὁ λεβεντόφυχος καί τίμιος κ' εὐγενικότατος Δεόντιος ἀναγκάστηκε νὰ